

Entre l'anàlisi i l'homenatge a Joan Vinyoli

Dos anys després de la celebració del I Simposi Internacional Joan Vinyoli, que va commemorar a Santa Coloma de Farners el 90è aniversari del naixement i el 20è de la mort del poeta, les actes de l'esdeveniment s'han posat a l'abast del públic interessat en un volum editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

I cremo tot en cant, actes del I Simposi internacional Joan Vinyoli recull les aportacions acadèmiques que es van presentar en les jornades dedicades a la reivindicació i estudi del poeta entre el 15 i el 17 d'octubre de 2004, i s'ha editat gràcies a un acord de col·laboració entre l'editorial, la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners.

El volum es va presentar el 16 desembre passat, l'endemà de la proclamació dels premis de la Nit de Santa Llúcia, en un acte en el qual van intervenir els poetes Feliu Formosa, Sam Abrams, Enric Casasses i Xavier Macià, curador de l'edició de l'obra completa de Vinyoli (Edicions 62, 2001), que van reclamar per a l'escriptor el reconeixement de la seva «centralitat» en la poesia catalana del segle XX.

El llibre reuneix textos d'una trentena de poetes i coneixedors de l'obra vinyoliana que van ser llegits en el simposi i revisats pels autors per a la publicació. El volum es divideix en

dues parts; la primera recull les aproximacions més biogràfiques i la segona, les lectures més acadèmiques. Entre aquests testimonis de caràcter biogràfic i personal destaquen els textos del fill del poeta, Albert Vinyoli, i també els d'amics com el corrector editorial Andreu Rossinyol, el poeta Ricard Creus o Joan Guitart, exconseller de Cultura de la Generalitat.

La segona part, molt més extensa, inclou 24 textos de poetes, crítics literaris i estudiosos com Sam Abrams, Joan-Elies Adell, Lluís Calvo, Ferran Carbó, Enric Casasses, Manuel Forcano, Feliu Formosa, Jordi Julià, Francesc Parcerisas, Xavier Macià o Lluís Solà, entre d'altres.

Un tractament a part mereix el text del poeta Joan Margarit, que, a mig camí entre l'evocació personal i el comentari literari, reivindica l'obra vinyoliana i la seva transcendència sense eludir la crítica en aquells moments que l'escriptor no està a l'alçada del conjunt de la seva obra.

Aquest text, que obre el volum, va ser la lliçó inaugural del simposi.

Joan Vinyoli va passar els estius de la seva infantesa i adolescència —entre 1923 i 1935— a Santa Coloma de Farners, i el paisatge selvatà —com el de Begur— és molt present a la seva obra. L'any 1991, Santa Coloma va nomenar el poeta «fill adoptiu de la ciutat» a títol pòstum i la biblioteca municipal porta el seu nom des de 2002.

Lluís Freixas

150 anys de les Dominiques

L'any 2006 va ser una fita important per a la Congregació de Dominiques de l'Anunciata i també per a molts pobles i ciutats d'arreu del món que tenen o han tingut una escola d'aquesta congregació. També per a milers de ciutadans que s'han format en les seves institucions, o s'hi eduquen encara.

Francesc Coll i Guitart, un català nascut a Gombrèn el 1812, ordenat sacerdot a Vic el 1836 i mort el 1875, va viure els avatars polítics, socials i econòmics del segle XIX. No oblidem que el 1833 morí el rei Ferran VII i s'inicià una guerra civil entre liberals i absolutistes que durà set anys. El període 1833-1868 fou turbulent i complicat al nostre país; Coll fins i tot hagué de deixar un temps el seminari. El 1835 es practicà una política anticlerical i de persecucions civils i religioses. Tot

això desencadenà una crisi econòmica i social, amb un gran descontentament popular, que conduí a la Guerra dels Matiners (1846-1849) i que propicià que el 1854 arribessin al poder els progressistes i tingués lloc l'anomenat Bienni Progressista (1854-1856), que tampoc tranquil·litza el país i es continuaren produint a tot l'Estat rebel·lions i insurreccions per expressar el rebuig al règim d'Isabel II, que finalment el 1868 s'hagué d'exiliar.

És molt probable que davant de tanta incertesa i manca de bon govern Francesc Coll, bon conegut del món rural i obrer, veient la poca dedicació que els poders governamentals prodigaven a l'educació dels infants, sobretot nenes, i a l'evangelització dels fidels, decidís fundar l'any 1856 una comunitat religiosa per pal·liar aquest dèficit. Així va néixer la Congregació de Dominiques, que aquest any celebra els seus 150 anys d'existència.

Al llarg d'aquest període es van fundar a la província de Girona divuit escoles, quatre de les quals encara funcionen: Anglès (fundada el 1890), Salt (1892), Pont Major (1894) i Girona, a Sant Narcís (1960). També han estat presents a Sant Esteve d'en Bas, Montagut, Santa Pau i Mieres (tots quatre centres fundats el 1858), a les Planes (1860), Aiguaviva (1861), Camallera (1865),

Celrà (1872), Cadaqués (1878), Amer (1884), Tossa (1888), Castellfollit (1890), Vallfogona (1895) i Campdevànol (1933). Actualment la congregació té obertes 142 cases, repartides pels cinc continents.

Per commemorar l'aniversari, el 2006 van tenir lloc diverses actuacions i projectes en tots els centres de dominiques, dirigides als alumnes, professors, pares i públic en general. També s'han fet publicacions, festes i una concentració multitudinària a Montserrat el 2 de setembre de 2006, sota el lema «150 anys donant vida».

Cal valorar l'empresa multinacional —en el sentit més ampli de la paraula— iniciada pel pare Coll i continuada per les seves seguidores a favor de l'educació i la convivència en valors, actituds tan vigents ara com fa 150 anys.

M. Carme Domènech i Puig

Immigració i bones pràctiques a Olot

«Bones pràctiques en immigració a Catalunya», Olot, 20 d'octubre de 2006, Auditori del Casal Marià. Organitzat pel Pla de Ciutadania i Immigració de la Garrotxa, amb el suport de l'Ajuntament d'Olot, del Consell Comarcal de la Garrotxa i de la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

El passat 20 d'octubre es va celebrar a Olot la primera jornada de bones pràctiques

en immigració a Catalunya. Unes jornades de «lux» organitzades pel Pla de ciu-

tadania i immigració de la Garrotxa amb el suport de l'Ajuntament d'Olot, el Consell Comarcal de la Garrotxa i la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

L'acte va aplegar prop de dues-cents cinquanta persones, amb l'objectiu d'escoltar i debatre dotze experiències d'arreu de Catalunya centrades en diferents àmbits de la immigració i en la integració dels nousvinguts. De tot plegat, en vaig treure una conclusió positiva, i és veure que tècnics d'immigració, treballadors socials, professionals de l'educació i del món sanitari, entre d'altres, posessin de manifest els avenços importants que s'estan produint en l'àmbit de la immigració en general i en el de la integració social en particular. Uns avenços lents, discrets, moltes vegades només coneguts per la gent que hi treballa de manera directa o que és objecte de la intervenció. En qualsevol cas, canvis positius gràcies als recursos que s'hi aboquen, als tècnics que hi treballen i a la ciutadania —immigrada o no immigrada— que participa del treball comunitari: una estratègia fonamental per avançar plegats en una societat que des de tots els punts de vista ha de ser més sostenible.

Aquesta reflexió, sens dubte esperançadora, contrasta amb els missatges que, dia sí i l'altre també, ens arriben pels diferents mit-

jans de comunicació: missatges que, intencionadament o no, posen l'accent en el nombre de persones que intenten arribar a l'Estat amb pasteres, en el nombre d'irregulars que hi ha a Catalunya, el nombre de menors que «ha d'atendre l'Administració, el nombre de problemes relacionats amb la seguretat ciutadana... De vegades penso que la premsa, en la qüestió de la immigració i en tantes altres, presenta una petita part de la realitat —a vegades tal com és i de vegades desvirtuada. I és a partir d'aquesta informació que els ciutadans acabem construint en el nostre imaginari col·lectiu fotografies perfectament definides —malgrat la imprecisió de base— que funcionen com a categories inqüestionables. No m'estranya que encara avui molts i moltes pensin que amb la immigració no hi ha res a fer, que sigui impossible que uns i altres ens puguem entendre, que és inevitable el xoc de civilitzacions, etc.

La Jornada constava de quatre blocs: «Gestió de la diversitat: com s'organitzen les administracions locals?», «Foment de la convivència: accions de foment de la convivència», «Gestió de crisis: com gestionem situacions de crisis?» i «Igualtat d'oportunitats: accions que promoguin la igualtat d'oportunitats».

Jordi Feu i Gelis